

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia, 20 kwietnia 2018r.,

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Krawczyk

Protokolant: Bartosz Gawlas

w obecności Prokuratora Damiana Pownuk

po rozpoznaniu w dniach 15 czerwca 2015r., 18 września 2015r., 11 marca 2016r., 6 kwietnia 2016r., 16 maja 2016r., 15 czerwca 2016r., 2 września 2016r., 12 października 2016r., 16 listopada 2016r., 12 grudnia 2016r., 16 stycznia 2017r., 1 lutego 2017r., 9 sierpnia 2017r., 29 września 2017r., 6 listopada 2017r., 8 grudnia 2017r., 17 stycznia 2018r., 2 lutego 2018r., 16 lutego 2018r., 12 marca 2018r., 28 marca 2018r., 9 kwietnia 2018r., sprawy:

S. M.

syna H. i A. z domu C.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 3 kwietnia 2013r., do 3 lipca 2013r., we W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował wyłudzić od R. N. kwotę 205000 zł, poprzez wprowadzenie go w błąd posługując się podrobionym dokumentem potwierdzającym zapłatę R. N. kwoty 205000 zł tytułem zobowiązań umownych,

tj. o czyn z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. i art. 270§ 1 k.k. i art. 294§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od 3 kwietnia 2013r., do 27 maja 2013r., wbrew woli pokrzywdzonego R. N. i na jego szkodę podrobił dokument „oświadczenie” sygnowany podpisem (...) datowany na „25 kwietnia 2013r.” w ten sposób, że na czystą kartę papieru z podpisem (...) nałożył wydruk komputerowy tekstu oświadczenia, a następnie posłużył się tym dokumentem wręczając go W. i B. M. w celu przedłożenia tego dokumentu komornikowi

tj. o czyn z art. 270§ 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego S. M. za winnego, tego że w okresie **od dnia 10 maja 2013r., do dnia 29 maja 2013r., we W.** usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem **pokrzywdzonego R. N.** poprzez wprowadzenie w błąd Sądu Okręgowego we Wrocławiu w ten sposób, że spowodował przedłożenie przez W. M. i B. M. dokumentu w postaci oświadczenia z dnia 25 kwietnia 2013r. kwitującego odbiór kwoty **200,000 zł** za drugą ratę należności za zbycie akcji spółki (...) S.A. z tytułu umowy z dnia 11 grudnia 2012r. zawartej w formie aktu notarialnego rep. (...), rep. (...) oraz kwoty **5,000 zł** z tytułu odsetek, które naniesione zostało wbrew woli R. N. na blankiet opatrzonej jego podpisem, wraz ze złożonym w dniu 10 maja 2013r. do Sądu Okręgowego we Wrocławiu pozwem o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego oraz wnioskiem o wydanie postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia roszczenia, co skutkowało wydaniem przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowienia z dnia 29 maja 2013r., sygn. akt I Co249/13 udzielającego zabezpieczenia roszczenia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 11 grudnia 2012r., poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego

prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia Fabrycznej w sprawie KM 378/13 tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. **wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na podstawie art. 69 §1 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r.) w zw. z art. 4§1 k.k., wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności **warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;**

III. zasądza od oskarżonego S. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. N. podwójne koszty zastępstwa procesowego w kwocie 6240 zł.

IV. zasądza od oskarżonego **S. M.** na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania sądowego i wymierza mu opłatę w kwocie 300 zł.

Sygn. akt III K 100/15

UZASADNIENIE

S. M. i R. N. wspólną działalność gospodarczą prowadzili od 1996r. W 2011r. posiadali kilka spółek z dużym zapleczem sprzętowym i magazynowym. Byli właścicielami grupy (...). S. M. pełnił funkcję prezesa spółki, a R. N. był wiceprezesem.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 295, 543v-544v,

- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v,

- zeznania świadka A. H. k. 231-232, 561, 561v.

W przypadku nieobecności R. N. lub S. M., np. z powodu wyjazdu, każdy z nich pozostawiał w dziale księgowości spółki blankiety podpisane in blanco. Powyższe było uzasadnione tym, iż do dokonania pewnych czynności w instytucjach takich jak Bank, Zakład Ubezpieczeń Społecznych bądź Urząd Skarbowy potrzebne były podpisy obu właścicieli spółki.

Dowód:

- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v,

- zeznania świadka A. H. k. 231-232, 561, 561v,

- zeznania świadka S. Ł. k. 305-306, 594v-595.

S. Ł. pracownik działu księgowości otrzymane blankiety podpisane in blanco przechowywała w segregatorze z napisem „sprawy prywatne”. Segregator był przechowywany w drewnianej szafie niezamykanej na klucz. Ponadto właściciele spółki wymienili się podpisanymi przez siebie kartkami in blanco. S. M. przechowywał w swoim gabinecie w teczce czyste kartki z podpisem R. N..

Dowód:

- zeznania świadka R. N. k. 106-110, 545-547v,

- zeznania świadka M. P. k. 310, 614v, 615,

- zeznania świadka M. S. k. 311-312, 615-616,

- zeznania świadka A. H. k. 231-232, 561, 561v,
- zeznania świadka S. Ł. k. 305-306, 594v-595,
- zeznania świadka B. G. k. 307-308, 595v-596,
- zeznania świadka K. Z. k. 313-314, 662v-663,
- kopie notarialne potwierdzonego dokumentu protokołu przekazania k. 195-196.

Z biegiem czasu pomiędzy S. M. a R. N. zaczęło dochodzić do coraz częstszych kłótni. Nie mogli dojść do porozumienia w sprawach dotyczących prowadzenia spółki. R. N. ostatecznie postanowił zakończyć współpracę z S. M. w 2012r.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 295, 543v-544v,
- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v,
- zeznania świadka A. H. k. 231-232, 561, 561v,
- zeznania świadka B. G. k. 307-308, 595v-596.

W dniu 14 września 2012r. pomiędzy S. M.

a R. N. została zawarta umowa wyjścia wspólnika z grupy (...), na podstawie, której określono wspólne prawa i obowiązki związane z zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej przez R. N. wspólnie z S. M..

Dowód:

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami k. 2-90,
- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 295, 543v-544v,
- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v.

W dniu 11 grudnia 2012r. w Kancelarii Notarialnej A. R., K. K. (1), (...) spółka cywilna we W. została zawarta umowa poręczenia wraz z oświadczeniem o poddaniu się rygorowi egzekucji oraz oświadczeniem o ustanowieniu hipoteki (Rep (...)).

W § 1 umowy poręczenia R. N. i S. M. oświadczyli, że w dniu 11 grudnia 2012r. zawarli umowę zbycia akcji, na mocy której R. N. sprzedał S. M. (...) akcji spółki pod firmą (...) S.A. za cenę 400 000 zł (Rep (...)).

S. M. zobowiązał się zapłacić kwotę 400 000 zł w dwóch ratach po 200 000 zł. Płatność za pierwszą ratę miała nastąpić do dnia 31 stycznia 2013r., a za drugą do dnia 31 marca 2013r.

Dowód:

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami k. 2-90,
- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 295, 543v-544v,
- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v.

W § 4 aktu notarialnego W. M. oraz B. M. solidarnie poręczyły za opisany w § 1 dług S. M. wobec R. N. wynikający z umowy sprzedaży akcji z dnia 11 grudnia 2012r. do kwoty 400 000 zł.

Zgodnie z § 5 aktu notarialnego W. M. i B. M. solidarnie poddały się egzekucji wobec R. N. w trybie art. 777 § 1 punkt 5 k.p.c. do maksymalnej kwoty 400 000 zł.

Dowód:

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami k. 2-90,
- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 295, 543v-544v,
- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v.

W dniu 7 lutego 2013r. R. N. otrzymał przelewem na konto swojej żony M. N. kwotę 200 000 zł tytułem zapłaty pierwszej raty ceny sprzedaży akcji. R. N. wobec braku zapłaty przez S. M. drugiej raty w ustalonym terminie, tj. do dnia 31 marca 2013r., w dniu 3 kwietnia 2013r. wezwał S. M. listem poleconym do zapłaty 200 000 zł.

Dowód:

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami k. 2-90,
- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v.

W dniu 11 kwietnia 2013r. R. N. złożył do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej wnioski o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu przeciwko dłużnikom B.

M. i W. M..

Dowód:

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami k. 2-90,
- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v.

W kwietniu 2013r. M. S. spotkał się z oskarżonym S. M. w siedzibie spółki. Rozmawiali na temat inwestycji - (...). S. M. pokazał mu czystą kartę z podpisem R. N. i reklamówkę z pieniędzmi twierdząc, że najprawdopodobniej będzie musiał wykonać jakiś ruch w sprawie N. w sprawie rozliczeń.

S. M. miał w tym czasie problemy finansowe. Zalegał m.in. z płatnościami podatków i należnościami w ZUS.

Dowód:

- zeznania świadka M. S. k. 311-312, 615-616,
- zeznania świadka K. Z. k. 313-314, 662v-663,
- korespondencja mailowa k. 98-105.

Oskarżony S. M. w dniu 25 kwietnia 2013r. sporządził oświadczenie o treści: „Kwituję odbiór łącznej kwoty 205.000,00 zł tytułem: 200.000,00 zł za II ratę należności za zbycie akcji spółki (...)

S.A. (zgodnie z zawartą w dniu 11.12.2012r., umową zbycia akcji – aktem notarialnym Rep. (...) oraz zgodnie z umową poręczenia – aktem notarialnym Rep. (...) z dnia 11.12.2012r.), 5.000,00 zł tytułem odsetek za zwłokę w zapłacie w/w II raty liczonych od dnia 01.04.2013r.

Jednocześnie oświadczam, że odbiór w/w łącznej kwoty 205.000,00 zł stanowi zakończenie wszelkich moich roszczeń i rozliczeń z tytułu zawartej

w dniu 11.12.2012r., umowy zbycia akcji – akt notarialny Rep A 21017 oraz umowy poręczenia – akt notarialny Rep. (...) z dnia 11.12.2012r.” .

Podpis R. N. na tym dokumencie został przez niego złożony przed wydrukowaniem treści oświadczenia, wbrew jego woli.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 295, 543v-544v,
- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v,
- opinia NR (...) Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. k. 707-712,
- opinia ustna uzupełniająca biegłego T. D. k. 726v-727, 746v-744,
- oświadczenie R. N. z dnia 25 kwietnia 2013r. k. 408.

W dniu 25 kwietnia 2013r. o godzinie 20:00 R. N. przebywał z kolegami M. W. i A. M. w sali sportowej szkoły przy ul. (...) we W.. W czwartki w godzinach od 19:00 do 20:00 grają w koszykówkę. Mieszkają blisko siebie i dojeżdżają na mecz wspólnie. Z miejsca zamieszkania wyjechali około godz. 18:00. Następnie po meczu również wracali do domu razem. Na miejscu byli po godzinie 21:00.

Dowód:

- zeznania świadka A. M. k. 224-225, 592v,
- zeznania świadka M. W. k. 222-223, 596-596v,
- zeznania świadka R. N. k. 106 -110, 545-547v.

Postanowieniem z dnia 8 maja 2013r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej w sprawie sygn. akt XI Co 765/13 nadał klauzulę wykonalności oświadczeniu poręczycielki B. M. o poddaniu się egzekucji wskazanym w § 5 aktu notarialnego z dnia 11 grudnia 2012r., repertorium A nr (...) zastrzegając, że odpowiedzialność B. M. jest solidarna z W. M..

Tego samego dnia postanowieniem w sprawie o sygn. akt XI Co 766/13 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej nadał klauzulę wykonalności oświadczeniu poręczycielki W. M. o poddaniu się egzekucji wskazanym w § 5 aktu notarialnego z dnia 11 grudnia 2012r., repertorium A nr (...) zastrzegając, że odpowiedzialność W. M. jest solidarna z B. M..

Dowód:

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami k. 2-90.

W dniu 21 maja 2013r. (data pisma 17 maja 2013r.) do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu
– M. J. (1) wpłynął wniosek R. N. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikom W. M. i B. M. celem wyegzekwowania kwoty 200 000 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Tego samego dnia Komornik Sądowy M. J. (1) dokonał wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko W. M. i B. M. pod sygn. akt (...).

Dowód:

- akta komornicze Komornika Sądowego M. J. (1) przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Fabrycznej sygn. akt Km 347/13.

Z uwagi na prowadzoną egzekucję na majątku B. M. i W. M. oskarżony S. M. przekazał poręczycielkom dokument w postaci oświadczenia datowany na 25 kwietnia 2013r., kwitującego odbiór kwoty 200 tys. zł za drugą ratę należności za zbycie akcji spółki (...) S.A. z tytułu umowy z dnia 11 grudnia 2012r., zawartej w formie aktu notarialnego Rep. (...), Rep. (...), oraz kwoty 5 tys. zł z tytułu odsetek.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 295, 543v-544v,

- zeznania świadka R. N. k. 106-110, 545-547v,

- opinia NR (...) Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. k. 707-712,

- opinia ustna uzupełniająca biegłego T. D. k. 726v-727, 746v-744,

- oświadczenie R. N. z dnia 25 kwietnia 2013r. k. 408,

- raport kasowy (...) k. 630,

- sprawozdanie (...) spółki (...). (...) Sp. z o.o. za 2013r. wraz z uchwałą Zgromadzenia Wspólników zatwierdzające sprawozdanie finansowe za rok 2013 oraz potwierdzenie złożenia w US i KRS dokumentu potwierdzającego zamknięcie ksiąg na koniec 2013r., zestawienie obrotów i sald za 2013r. k. 631- 643,

- dokument KW potwierdzający zapłatę z kasy spółki (...). (...) Sp. z o.o. gotówki w kwocie 300 tys. zł dla W. M. i B. M. tytułem zadatku wynikającego z przedwstępnej umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 29 listopada 2012r. k. 239.

W dniu 27 maja 2013r. W. M. i B. M. złożyły do Sądu Okręgowego we Wrocławiu oraz do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu M. J. (2) wnioski o wstrzymanie czynności egzekucyjnych. Do wniosku przedłożyły potwierdzenie przelewu kwoty 200 000 zł z dnia 7 lutego 2013r., pokwitowanie z dnia 25 kwietnia 2013r. oraz umowę poręczenia – akt notarialny (...)z dnia 11.12.2012r.

Dowód:

- akta sprawy I C 829/13 Sądu Okręgowego we Wrocławiu.

Postanowieniem z dnia 29 maja 2013r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu, sygn. akt I Co 249/13, udzielił zabezpieczenia roszczeniu W. M. i B. M. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego zawierającego umowę poręczenia wraz z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. wraz z oświadczeniem o ustanowieniu hipoteki, sporządzonego w dniu 11 grudnia 2012r., przed notariuszem K. K. (2), opatrzonego sądową klauzulą wykonalności na mocy postanowień Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 8 maja 2013r. w sprawie sygn. akt XI Co 766/13 i z dnia 8 maja 2013r. w sprawie sygn. akt XI Co 765/13 poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Fabrycznej M. J. (2) w sprawie egzekucyjnej (...).

Sąd wyznaczył wnioskodawczyniom dwutygodniowy termin do wytoczenia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego opisanego we wniosku z dnia 27 maja 2013r., o udzielenie zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania przeciwko R. N. pod rygorem upadku zabezpieczenia.

Dowód:

- akta sprawy I C 829/13 Sądu Okręgowego we Wrocławiu.

W dniu 10 czerwca 2013r. W. M. i B. M.

złożyły do Sądu Okręgowego we Wrocławiu pozew datowany na dzień 10 maja 2013r. o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci przedmiotowego aktu notarialnego uzasadniając, iż roszczenie pozwanego R. N. zostało zaspokojone w całości, a odbiór należnej kwoty został przez niego pokwitowany.

Sprawa ta prowadzona pod sygnaturą I C 829/13 jest obecnie w toku.

Dowód:

- akta sprawy I C 829/13 Sądu Okręgowego we Wrocławiu.

Oskarżony **S. M.** syn H. i A. z domu

C., Urodzony (...) w W.. Posiada wykształcenie średnie techniczne. Pracuje jako przedsiębiorca. Prowadzi firmę o charakterze wynajmu nieruchomości. Nie osiąga z tej działalności żadnych dochodów. Utrzymuje się z pożyczek od znajomych. Ojciec trójki dorosłych dzieci. Był uprzednio karany m.in. za przestępstwo z art. 77 § 2 k.k.s.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 295, 543v-544v,

- karta karna k. 729,

- wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 18 sierpnia 2015r. sygn. akt XII K 468/14 k. 733-734.

Oskarżony **S. M.** przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wskazał, że został pomówiony i chce złożyć wyjaśnienia w obecności obrońcy.

Przesłuchiwany w toku postępowania sądowego wyjaśnił, że z N. łączyły go sprawy zawodowe przez 16 lat. Prowadzili kilka firm.

W 2012r. doszło do zawarcia kilku aktów notarialnych, w których wzajemnie zobowiązali się do rozwiązania ich wzajemnych stosunków. Potwierdził, że

był zobowiązany do spłaty R. N.. Wyjaśnił, że wszystkie zobowiązania zostały uregulowane. Do ostatniej płatności doszło w dniu 25 kwietnia 2013r. Pieniądze zostały przekazane N., na co otrzymał pokwitowanie. Odbyło się to w biurze firmy (...) Sp. z o.o. Wskazał, że to on przygotował przed wyjazdem w swoim biurze to pokwitowanie.

Wyjaśnił, że gotówkę miał od znajomego D. J.. W dniu 25 kwietnia 2013r., około godz. 12.00 w miejscu jego pracy w J. odebrał od niego 300 tys. zł. z tytułu zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości. Następnie pojechał do swojego biura gdzie przygotował pokwitowanie, po czym spotkał się z N. na ul. (...) w siedzibie firmy (...) około godziny 20:00. Wyjaśnił, że przekazał pieniądze N., on je przeliczył, a następnie podpisał pokwitowanie. Wskazał,

że po około miesiącu pod firmę którą prowadzi M., podjechał komornik, który zaczął zajmować majątek żony legitymując się tytułem egzekucyjnym wystawionym w maju 2013r. na podstawie aktu notarialnego o poddaniu się egzekucji z żądaniem ponownego zapłacenia kwoty 200 tys. zł wraz z odsetkami i kosztami. Następnego dnia oskarżony spotkał się

z pełnomocnikiem N. wskazując mu, że dług został zapłacony. Czynności egzekucyjne nie zostały odwołane, więc żona i córka oskarżonego wszczęły postępowanie przeciwegzekucyjne. Przedłożyły u komornika pokwitowanie zapłaty.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 295, 543v-544v.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dysponował dwiema odmiennymi wersjami zdarzenia. Jedną wersją przedstawioną przez oskarżonego S. M. oraz drugą wskazaną przez R. N..

Wersje S. M. i R. N. są ze sobą zgodne w zakresie w jakim obaj wskazują, iż wspólnie prowadzili działalność gospodarczą. W wyniku nieporozumień podjęli decyzję o rozwiązaniu współpracy. W dniu 14 września 2012r. została zawarta pomiędzy nimi umowa wyjścia wspólnika z grupy (...). Następnie w dniu 11 grudnia 2012r. zawarli umowę zbycia akcji, na mocy której R. N. sprzedał S. M. (...) akcji spółki za cenę 400 000 zł. S. M. zobowiązał się cenę sprzedaży zapłacić w wyznaczonych w umowie terminach w dwóch ratach po 200 000 zł. Ustanowiono poręczycieli w osobie B. M. i W. M.. Płatność za pierwszą ratę została zrealizowana w dniu 7 lutego 2013r.

Powyższe wyjaśnienia S. M. i zeznania R. N. nie stoją w sprzeczności z materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów, tj. wskazanych wyżej umów, a także zeznań świadków - pracowników zatrudnionych w (...).

Sprzeczność w wyjaśnieniach oskarżonego S. M.

i zeznaniach R. N. dotyczy realizacji obowiązku zapłaty drugiej raty, płatnej do dnia 31 marca 2013r.

R. N. w swoich zeznaniach wskazał, iż S. M. nie uiszczył należności za drugą ratę w wysokości 200 tys. zł. Zeznał również, iż nie podpisał oświadczenia datowanego na 25 kwietnia 2013r., w którym kwituje odbiór 205 tys. zł. Natomiast oskarżony S. M. wyjaśniał, iż spotkał się z R. N. w dniu 25 kwietnia 2013r. około godziny 20:00 w siedzibie firmy pokrzywdzonego przy ul. (...) i przekazał mu pieniądze w kwocie 205 tys. zł, a ten podpisał wskazane wyżej oświadczenie.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. M., albowiem wersja zdarzenia przedstawiona przez niego nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym sprawy.

Świadkowie M. W. i A. M. zeznali, że w dniu 25 kwietnia 2013r. R. N. przebywał z nimi w sali sportowej szkoły przy ul. (...) we W. i grali razem w koszykówkę. Spotykają się w każdy czwartek w godzinach od 19:00 do 20:30. Świadkowie i R. N. mieszkają blisko siebie, więc spotykają się o godzinie 18:00, a następnie dojeżdżają razem na mecz. Po spotkaniu również wracają wspólnie i w domu są zazwyczaj po godzinie 21:00. Obaj świadkowie wskazali, że nie przypominają sobie sytuacji, w której by N. nie pojawił się na spotkaniu w czwartek.

Relacja zdarzenia wskazana przez oskarżonego R. M. stoi zatem w sprzeczności z zeznaniami wyżej wskazanych świadków. Nie ma w sprawie dowodów, które potwierdziłyby wersję opisywaną przez oskarżonego. Jedynym świadkiem związanym z przedmiotowym zdarzeniem, który mógłby potwierdzić wersję oskarżonego jest D. J., jednakże

Sąd nie uznał jego zeznań za wiarygodne.

Oskarżony wskazał, iż pieniądze, które przekazał R. N. otrzymał od D. J.. Świadek ten potwierdził, iż w dniu 29 listopada 2012r. zawarł z B. M. i W. M. przedwstępną umowę kupna sprzedaży nieruchomości przy ul (...). W dniu 25 kwietnia 2013r. spotkał się z S. M. w siedzibie firmy (...) Sp. z o.o. sp. komandytowa w J., której D. J. jest prezesem, i przekazał mu tytułem zadatku kwotę 300 000

zł w gotówce.

W aktach sprawy znajduje się dokument, tj. pokwitowanie, które wskazuje, iż oskarżony S. M. otrzymał w dniu 25 kwietnia 2013r. od D. J. zadatek w kwocie 300 tys. zł z tytułu zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży od firmy (...). (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J.. Natomiast z dokumentu pochodzącego od spółki z dnia 2 grudnia 2016r. wynika, iż (...) Sp. z o.o. nie posiada informacji na temat umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości z dnia 29.11.2012r. Dokumentacja finansowa spółki potwierdza, iż kwota w wysokości 300 tys. zł nie została ze spółki wyprowadzona tytułem zadatku za wyżej wskazaną nieruchomość.

W ocenie Sądu gdyby doszło to faktycznego przekazania pieniędzy dla oskarżonego zgodnie z pokwitowaniem, a zatem od spółki (...), to fakt

ten byłby potwierdzony w dokumentacji tej spółki. Ponadto świadek D. J. w dniu 12 października 2016r. na rozprawie zeznał, że nie doszło do skutecznego wywiązania się z umowy kupna-sprzedaży nieruchomości. Termin do jej zawarcia minął, a zadatek w kwocie 300 000 zł nie został mu zwrócony. Świadek wezwał oskarżonego do zwrotu pieniędzy jedynie ustnie.

W ocenie Sądu postawa świadka, który nie żąda zwrotu zadatku, wydaje się być nieracjonalna. Zeznania świadka Sąd uznał zatem za niewiarygodne.

Zeznania świadka D. J. i wyjaśnienia oskarżonego rodzą zatem przekonanie, iż oskarżony nie otrzymał od świadka kwoty 300 tys. zł. Tym samym wątpliwym jest, aby w rzeczywistości doszło do przekazania przez oskarżonego kwoty 200 tys. zł R. N.. Pracownicy spółki (...) wskazywali, że S. M. miał długi. Świadek M. S. i K. Z. zeznali, że oskarżony miał problemy z płatnościami podatków i należnościami do ZUS. Powyższe potwierdza, iż oskarżony nie posiadał środków finansowych na pokrycie długu z tytułu zakupu akcji.

Istotne znaczenie mają zeznania świadka M. S., który zeznał, że spotkał się z oskarżonym w kwietniu 2013r. Rozmawiali na temat inwestycji - (...). S. M. powiedział mu, że najprawdopodobniej będzie musiał wykonać jakiś ruch w sprawie N. odnośnie rozliczeń. Pokazał mu czystą kartę z podpisem N. i reklamówkę z pieniędzmi. Świadek wskazał, iż domyślił się, że jak zabraknie oskarżonemu pieniędzy, to nie rozliczy się z N. i wykorzysta kartę, którą mu pokazał.

Świadkowie S. i M. P. zeznali, iż widzieli podczas narad w gabinecie S. M., iż posiada on czyste kartki papieru podpisane przez R. N. in blanco. Powyższe zeznania korelują z zeznaniami R. N., który zeznał, że wymienił się z oskarżonym kartkami in blanco podpisanymi przez siebie nawzajem.

Pracownicy P. S. Ł. i K. Z. również potwierdzają, iż na potrzeby księgowości karty in blanco podpisane przez właścicieli spółki były przechowywane w szafie. A. H. zeznała ponadto, że S. M. i R. N. mieli do siebie duże zaufanie i wymienili się wzajemnie czystymi kartkami z podpisami in blanco.

Sąd dokonując oceny całości wyżej wskazanych dowodów w postaci zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego uznał, iż wersja dotycząca okoliczności powstania oświadczenia z dnia 25 kwietnia 2013r., przedstawiona przez oskarżonego, nie jest wiarygodna.

Nie ulega natomiast wątpliwości, iż oświadczenie takie zostało sporządzone, a oskarżony będąc w jego posiadaniu przekazał je B. M. i W. M. w celu przedłożenia tego dokumentu przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu, co z kolei skutkowało wydaniem postanowienia przez ten Sąd w dniu 29 maja 2013r. w sprawie I Co 249/13 udzielającego zabezpieczenie roszczenia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 11 grudnia 2012r. poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego.

Kluczowe dla stwierdzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego było zatem ustalenie, czy tekst treści dokumentu z dnia 25 kwietnia 2013r. został naniesiony na kartę papieru w tym samym czasie co własnoręczny podpis R. N., czy też podpis R. N. został naniesiony wcześniej na kartkę papieru, a w późniejszym czasie naniesiono treść dokumentu.

W sprawie przeprowadzono trzy opinie. W toku postępowania przygotowawczego biegły sądowy J. F. z Laboratorium (...) Dokumentów we W. sporządził sprawozdanie z przeprowadzonych kryminalistycznych badań dokumentu z dnia 25 kwietnia 2013r., w którym wskazał, iż nie można ustalić czasu ani kolejności sporządzenia spornego podpisu. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał opinię i stwierdził, że na podstawie drobin nie można ustalić czy dany dokument został podpisany in blanco.

W toku postępowania sądowego sporządzono dwie opinie. Ekspertyza techniczna dokumentu sporządzona przez doc. dr G. R.

z (...) wskazuje, iż otrzymane wyniki nie pozwalają wykluczyć, że do sporządzenia dokumentu użyto blankietu podpisanego „in blanco”, z jednej strony na linii środka kryjącego znajdują się drobiny tonera, co wskazuje, że podpis był na karcie przed naniesieniem wydruku treści dokumentu, z drugiej strony ze względu na obraz niektórych fragmentów wydruku sugerujących „mechaniczne wykruszenie” linii pisma należy uwzględnić wynikającą stąd prawdopodobną możliwość przeniesienia fragmentów na inne fragmenty zapisu. W opinii uzupełniającej doc. dr G. R. przedstawił metodę badania i sposób wykonania ekspertyzy. Wskazał, że metoda, którą zastosował w badaniu dokumentu, wskazuje na

to, że podpis na dokumencie ma około dwa lata od momentu badania. Jego zdaniem nie można wyciągnąć żadnych wniosków co do daty sporządzenia podpisu. Wskazał, że nie był w stanie zbadać czy drobiny na linii podpisu zostały wgrzane czy przyklejone.

Biegły T. D. z zakresu pisma ręcznego i dokumentów Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. w opinii nr (...) wskazał, że badania mikroskopowe ujawniły, iż na dokumencie dowodowym drobiny tonera znajdujące się w obrębie linii graficznych podpisu nie są pokryte pastą długopisową. Oznacza to, że podpis został sporządzony in blanco, tj. przed nadrukowaniem tekstu spornego oświadczenia. Innymi

słowy na podłożu oświadczenia w pierwszej kolejności został naniesiony podpis odnoszący się do nazwiska i imienia R. N.,

a następnie tekst dokumentu wykonany techniką druku laserowego.

W opinii uzupełniającej biegły T. D. podał, że nawet jeżeli kartka, na której wydrukowano dokument, przeszła przez więcej niż jeden cykl drukowania, to i tak wszystkie te cykle miały miejsce po nakreśleniu

podpisu. Drobiny tonera w obrębie podpisu nie są pokryte pastą

długopisową, oznacza to, że w pierwszej kolejności na papierze naniesiono podpis, a następnie wszystkie nadruki.

Z uwagi na rozbieżność w opiniach przeprowadzono konfrontację pomiędzy biegłym J. F. oraz biegłym T. D..

Biegły T. D. wskazał, że badanie dokumentu oparł o metodę W. A., na którego w swojej opinii powoływał się również biegły F.. Biegły D. wskazał, że metoda przez niego zastosowana jest rozwijana od kilkunastu lat przez wszystkie ważniejsze ośrodki badania dokumentów na świecie. Wskazał, że instytut ma odpowiedni sprzęt, który pozwala na zastosowanie tej metody w praktyce. Biegły w swojej opinii podał, że na podłożu dokumentu dowodowego w miejscu, gdzie znajduje się sporny podpis, wszystkie drobiny pochodzące z wydruku laserowego usytuowane są na linii tego podpisu. Co za tym idzie w pierwszej kolejności naniesiona

została pasta długopisowa, a dopiero później nadruk laserowy. Oznacza to,

że w momencie składania podpisu na powierzchni dokumentu nie było nadruków laserowych wykonanych techniką laserową, a zatem nie mogło

tam być także spornego tekstu. Biegły T. D. powyższe badanie wykonał na podstawie obserwacji mikroskopowych.

Biegły J. F. wskazał natomiast, że rozdzielczość optyczna urządzeń badawczych, którymi on badał dokument, nie ma większego znaczenia, ponieważ opiera się na swojej wiedzy i doświadczeniu. Wskazał ponadto, że analiza powinna

być przeprowadzana na podstawie topografii skupisk tonera, ponieważ wtedy można określić, gdzie te skupiska występują lub jest ich brak. J. F. zakwestionował zatem, iż biegły D. przyjął a priori, że brak drobin tonera pod tuszem długopisowym świadczy o dokumencie podpisanym in blanco, a nie zapoznał się i nie zbadał mapy skupisk tonera danego cylindra.

Biegły T. D. podał, iż w momencie wykonywania wydruku laserowego techniką laserową na całej powierzchni dokumentu zostają naniesione równomiernie drobiny tonera i jest to fakt powszechnie akceptowany i udokumentowany licznymi publikacjami naukowymi. Nie ma potrzeby badania konkretnego urządzenia. Wskazał, że skoro pod podpisem nie ma drobin tonera, to znaczy, że urządzenie to przed podpisem na podłożenie nie przechodziło przez drukarkę laserową. Wskazał ponadto, że drobiny tonera znajdują się na linii podpisu.

Mając na uwadze opinie przeprowadzone w sprawie Sąd uznał za wiarygodną opinię sporządzoną przez biegłego T. D.. Opinia ta jako jedyna jest stanowcza, logiczna i nie zachodzą w niej sprzeczności. Wskazać należy, że opinia była przeprowadzona z użyciem mikroskopów umożliwiającymi prowadzenie obserwacji w powiększeniu do 500x przy oświetleniu dokumentów światłem białym, a także przy użyciu komparatora spektralnego (...) – urządzeniem wykorzystywanym do badania zjawisk luminescencji i absorpcji materiałów kryjących, które umożliwia zapamiętywanie, porównywanie i nakładanie obrazów. Ekspertyza sporządzona przez biegłego G. R. została wykonana przy użyciu wizyjnego komparatora widmowego (...). Natomiast biegły J. F. wskazał w swojej opinii, że rozdzielczość optyczna urządzeń badawczych nie ma większego znaczenia. Należy nadmienić, że wszyscy wyżej wskazani biegli w swoich opiniach powoływali się na metodę badania dokumentów, której prekursorem był W. A..

Biegły T. D. wykonał zatem opinię przy pomocy odpowiedniego sprzętu do badania dokumentu, którym nie dysponowali pozostali biegli wydający opinie w tej sprawie. W swojej opinii biegły wskazał, że urządzenie to umożliwiło dokładną analizę nawet bardzo małych śladów drobin tonera. Powyższe pozwoliło na stwierdzenie, iż przedmiotowy podpis R. N. na badanym dokumencie został sporządzony in blanco, tj. przed nadrukowaniem tekstu spornego oświadczenia. Sąd nie miał zatem podstaw do kwestionowania opinii sporządzonej przez biegłego T. D.. Pozostałe opinie biegłych J. F. i G. R. nie mogły być podstawą do dokonania definitywnych ustaleń faktycznych z powodu braku ich stanowczości.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się zatem przede wszystkim na dowodach z dokumentów, szczególne znaczenie dowodowe przyznając opinii biegłego T. D., jak również zeznaniom R. N. oraz świadków M. P., M. S., A. H., S. Ł., B. G., K. Z., A. M. i M. W.. Tym samym Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego tylko w zakresie, w jakim jego wyjaśnienia nie stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym.

Oskarżonemu S. M. zarzucono popełnienie dwóch czynów. Czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku oraz czynu z art. 270 § 2 k.k. opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku.

Sąd mając na uwadze dokonane ustalenia faktyczne przyjął, iż zarzucone oskarżonemu czyny stanowią jedno przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 2 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Ustawowe znamię, stanowiące skutek przestępstwa oszustwa, określonego w art. 286 § 1 k.k., wypełnione zostaje wtedy, gdy sprawca działając w sposób opisany w tym przepisie doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej.

Natomiast przestępstwo określone w art. 270 § 2 k.k. penalizuje zachowanie polegające na wypełnieniu blankietu opatrzonego cudzym podpisem, niezgodnie z wolą podpisanego i na jego szkodę albo takiego dokumentu używa.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazał, iż sporządził przedmiotowe oświadczenie w dniu 25 kwietnia 2013r., a następnie spotkał się z R. N., który podpisał to oświadczenie. Z materiału dowodowego jednakże wynika, iż tego dnia do spotkania S.

M. z R. N. nie doszło.

Opinia sporządzona przez biegłego T. D. z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów wykazała, iż na czystą kartkę papieru został najpierw naniesiony podpis przez R. N., a następnie wydrukowano na niej oświadczenie, w którym to R. N. kwituje odbiór należności za drugą ratę z tytułu sprzedaży akcji spółki (...). Należy mieć na uwadze, iż oskarżony był w posiadaniu blankietów podpisanych in blanco przez R. N..

W toku postępowania sądowego S. M. wyjaśniał, że kontaktował się z pełnomocnikiem R. N.. Przekazał mu informację, że dług został spłacony. Oskarżony wskazał, że czynności egzekucyjne nie zostały odwołane, w związku z czym B. M. i W. M. posłużyły się wyżej wskazanym pokwitowaniem zapłaty inicjując postępowanie przeciwegzekucyjne. Z powyższego wynika, iż poręczycielki długu uzyskały przedmiotowe oświadczenie od S. M..

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż oskarżony S. M. miał świadomość tego, że blankiet in blanco podpisany przez R. N. został wypełniony wbrew woli pokrzywdzonego i mimo to przekazał ten dokument B. M. i W. M. w celu posłużenia się przez poręczycielki tym dokumentem w powództwie przeciwegzekucyjnym.

Oskarżony swoim działaniem doprowadził zatem do przedłożenia przez B. M. i W. M. wyżej wskazanego oświadczenia przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu wraz z wnioskiem o wydanie postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia roszczenia. Sąd Okręgowy został tym samym wprowadzony w błąd przez oskarżonego S. M.. Na podstawie przedmiotowego oświadczenia Sąd bowiem uznał, iż zapłata drugiej raty za zbycie akcji została uprawdopodobniona, co skutkowało wydaniem przez Sąd postanowienia udzielającego zabezpieczenia roszczenia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 11 grudnia 2012r. poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego.

Oskarżony S. M. spowodował zatem wniesienie przez poręczycielki powództwa przeciwegzekucyjnego. Doprowadził bowiem do posłużenia się przed Sądem przez poręczycielki przedmiotowym oświadczeniem naniesionym wbrew woli R. N. na blankiet

in blanco opatrzonego podpisem pokrzywdzonego. Tym samym należało uznać, iż oskarżony poprzez swoje działanie usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego R. N.. Dążył bowiem do tego, aby poprzez przedstawienie w Sądzie dokumentu wskazującego na wygaśnięcie roszczenia R. N. w skutek zapłaty, został on pozbawiony możliwości wyegzekwowania należnej mu kwoty z tytułu sprzedaży akcji.

Należy zauważyć, że warunkiem przypisania sprawy odpowiedzialności karnej z art. 286 § 1 k.k. nie jest tożsamość osoby wprowadzonej w błąd i rozporządzającej mieniem oraz tożsamość osoby,

którą wprowadzono w błąd i której mieniem rozporządzono. Podmiotem wprowadzanym w błąd i rozporządzającym mieniem mogą być zatem różne osoby. Różnymi osobami mogą być także podmiot wprowadzony w błąd i podmiot, którego mieniem rozporządzono. Powyższa konkluzja otwiera możliwość rozważania tzw. oszustwa sądowego, czy oszustwa procesowego, które w dużej ogólności polega na tym, że podmiotem wprowadzanym w błąd jest sąd lub inny organ postępowania sądowego albo komornik, a podmiotem, którego mieniem w sposób dla niego niekorzystny rozporządzono, jest uczestnik postępowania sądowego bądź postępowania egzekucyjnego.

Istotę tzw. oszustwa procesowego SN charakteryzuje w następujący sposób – „gdy na skutek fałszywych dowodów przedstawionych przez sprawcę mogło dojść lub doszło do rozporządzenia mieniem na podstawie orzeczenia sądowego. Oszukańcze działanie sprawcy polega na tym, że jego zamiarem jest skłonienie sądu do rozporządzenia cudzym mieniem, u podłoża którego leży błędne wyobrażenie sądu o rzeczywistości wywołane dowodami przedstawionymi przez sprawcę.” (postanowienie SN z dnia 13.11.2007r., IV KK 239/07, OSNwSK 2007, nr 1 poz. 2540).

W niniejszej Sprawie Sąd Okręgowy przypisując oskarżonemu przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k., polegające na tym, że wprowadził w błąd komornika Sądowego i Sąd Okręgowy usiłując doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R. N., przyjął wskazaną wyżej konstrukcję oszustwa sądowego.

Znaczenie „rozporządzenia mieniem” nie determinuje wykładni tego pojęcia na gruncie znamion strony przedmiotowej przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. Ma ono tu bowiem znaczenie swoiste, odpowiadające przedmiotowi ochrony i odnosi się do szeroko postrzeganego stanu majątku pokrzywdzonego. Jego niekorzystną zmianę może wywołać rozporządzenie, rozumiane jako każda czynność zadysponowania mieniem, przewidziana przez przepisy prawa, kształtująca określony stan prawny, np. na skutek przedstawienia fałszywych dowodów przez sprawcę zmierzającego do osiągnięcia korzyści majątkowej, to taki czy może stanowić tzw. oszustwo sądowe wypełniające znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. Jego specyfika polega na tym, że „osobą” wprowadzoną w błąd i dokonującą rozporządzenia mieniem jest sąd, a pokrzywdzoną – osoba, względem której orzeczenie sądu wywołuje niekorzystne zmiany w sytuacji majątkowej.

Całokształt działań podjętych przez oskarżonego wskazuje zatem, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa opisanego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wymierzając oskarżonemu S. M. karę pozbawienia wolności Sąd miał przede wszystkim na względzie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 k.k., zatem baczyl by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę za okoliczność łagodzącą uznał, że popełnione przez oskarżonego przestępstwo zakończone zastało na etapie usiłowania. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał brak przyznania się oskarżonego do popełnienia przestępstwa oraz wysokość kwoty, na jaką usiłował doprowadzić pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Sąd uwzględniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego uznał, iż zachodzą wobec niego przesłanki dla zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu nie ma konieczności stosowania wobec oskarżonego środków penitencjarnych w warunkach izolacji więziennej. Sąd uznał, że orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczająco dolegliwa i spełnia wobec niego cele zarówno wychowawcze, jak i zapobiegawcze. Wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, bądź też kary w wyższym wymiarze, byłoby dla niego zbyt surowe i dolegliwe.

Orzeczona kara ma skłonić oskarżonego do zmiany postępowania i przestrzegania porządku prawnego. W ramach prewencji ogólnej

wymierzona kara będzie w ocenie Sądu utwierdzać w świadomości społecznej przekonanie o obowiązywaniu normy prawnej i dawać gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości. Ponadto orzeczona wobec oskarżonego kara ma działać odstrasza­jąco na potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. Społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego S. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. N. podwójne koszty zastępstwa procesowego w kwocie 6240 zł.

W oparciu o art. 626 § 1 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego S. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania sądowego i wymierzył mu opłatę w kwocie 300 zł.